

เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง

เรื่อง การจัดเก็บภาษี อากร และค่าธรรมเนียมบางประเภท (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๕๐๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติรายได้เทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๙ เทศบาลเมืองลำปางตราเทศบัญญัติไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาเทศบาลเมืองลำปาง และโดยอนุมัติของผู้อำนวยการจังหวัด ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้ให้เรียกว่า " เทศบัญญัติเรื่องการจัดเก็บภาษี อากร และค่าธรรมเนียมบางประเภท (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๐๑ "

ข้อ ๒ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้ในเขตเทศบาลเมืองลำปาง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ แห่งเทศบัญญัติเทศบาลเมืองลำปาง เรื่องการจัดเก็บภาษี อากร และค่าธรรมเนียมบางประเภท พุทธศักราช ๒๔๘๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

" ข้อ ๓ การค้าซึ่งสถานที่การค้าอยู่ในเขตเทศบาล ให้ผู้ประกอบการค้ามีหน้าที่เสียภาษีเพิ่มเพื่อเทศบาลอีกในอัตราร้อยละ ๑๐ ของภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร

ให้ผู้ประกอบการค้าชำระค่าภาษีเพิ่มต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลที่บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากร

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรีเมืองลำปาง มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ

ประกาศไว้ วันที่ ๑๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๑

(ลงชื่อ)

น. สุวสิน

(นายหอม สุวสิน)

นายกเทศมนตรีเมืองลำปาง

อนุมัติ

(ลงชื่อ)

ช. ศิริสนธิ

(นายหอม ศิริสนธิ)

ผู้อำนวยการจังหวัดลำปาง

เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง

เรื่อง ตลาดเอกชน

พุทธศักราช ๒๔๘๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติสภาารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติสภาารณสุข (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ เทศบาลเมืองลำปางออกเทศบัญญัติไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาเทศบาลเมืองลำปาง และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัด ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้ให้เรียกว่า " เทศบัญญัติเรื่องตลาดเอกชน พุทธศักราช ๒๔๘๗ "

ข้อ ๒ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้ในเขตเทศบาลเมืองลำปาง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกเทศบัญญัติเรื่องการควบคุมตลาดและสถานที่ของเอกชน สำหรับประกอบหรือสะสมอาหาร พุทธศักราช ๒๔๘๐.

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

" เจ้าพนักงานท้องถิ่น " หมายความว่า คณะเทศมนตรี

" เจ้าพนักงานสาธารณสุข " หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งรัฐบาลแต่งตั้งให้มี

อำนาจหน้าที่ตรวจตราดูแลและรับผิดชอบในการดำเนินการสาธารณสุข ตามบทแห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ ในท้องถิ่นที่ใช้เทศบัญญัตินี้

" ตลาด " หมายความว่า สถานที่ของเอกชนซึ่งตามปกติจัดไว้ให้ค้าขายเป็นที่ประชุมสำหรับขายอาหารประเภทสัตว์ เนื้อ ปลา ผัก ผลไม้ หรืออาหารอันมีสภาพเป็นของสดเสีงง่าย แต่ไม่หมายความรวมถึงตลาดนัดซึ่งจัดใหม่ขึ้นแห่งละไม่เกิน ๑๒ วันในปีหนึ่ง

ข้อ ๕ ผู้ใดจะจัดตั้งตลาดเอกชน ต้องยื่นเรื่องขอรับใบอนุญาตพร้อมด้วยแผนผังแบบก่อสร้างและรายการปลูกสร้างในสถานที่ ๆ จะตั้งตลาดต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ผู้ใดใช้สถานที่หรือที่แห่งหนึ่งแห่งใดเป็นตลาดอยู่แล้วในวันใช้เทศบัญญัตินี้ ต้องยื่นเรื่องขอร้องกล่าวในวรรคต้นภายในเก้าสิบวันนับวันใช้เทศบัญญัตินี้

ข้อ ๖ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาเห็นว่าผู้ขอรับใบอนุญาตได้จัดสถานที่ ๆ ตั้งตลาด และมีเครื่องอุปกรณสำหรับตลาดคงด้วยสุขลักษณะตามเงื่อนไขที่บังคับไว้ในข้อ ๕ และ ๕ แล้ว ก็ให้ออกใบอนุญาตให้ตามแบบที่กำหนดไว้

ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามจำนวนเนื้อที่ของตลาด ในอัตราตารางเมตรละ ๑๐ สตางค์ต่อปี แต่ต้องไม่เกินฉบับละ ๕๐๐.๐๐ บาท

ข้อ ๗ ผู้รับใบอนุญาตตามข้อ ๖ แล้ว จะขอเปลี่ยนตัวผู้รับใบอนุญาตก็ได้ โดยเสียค่าธรรมเนียมสำหรับการนี้ครั้งละ ๕.๐๐ บาท

ข้อ ๘ สถานที่ ๆ ตั้งเป็นตลาดและการปลูกสร้างในสถานที่นั้นต้องจัดให้ดีที่สุดและคงทนต่อไป

- (๑) ต้องตั้งอยู่ทางสุสานและฉาปนสถาน โรงเลี้ยงสัตว์ หรือสิ่งซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร
- (๒) สถานที่และบริเวณพื้นที่ต้องทำควยวัตุถุถาวรและน้ำขังอยู่ไม่ได้
- (๓) ต้องมีรางระบายน้ำทำควยวัตุถุถาวร เพื่อรับน้ำให้ไหลไปสู่รางระบายน้ำสาธารณะหรือบ่อเก็บน้ำโสโครกได้สะดวกตามความเห็นชอบของเจ้าพนักงานสาธารณสุข
- (๔) ต้องมีทางเข้าของแสงสว่างและทางระบายลมให้เพียงพอ ตามความเห็นชอบของเจ้าพนักงานสาธารณสุข
- (๕) ที่วางของขายต้องทำเป็นร้าน แทน หรือโต๊ะ ควยวัตุถุถาวร สูงจากพื้นดิน ไม่นต่ำกว่า ๖๐ เซนติเมตร แต่ต้องไม่ทำที่เก็บของไว้ข้างใต้
- (๖) ทางเดินในระหว่างร้าน แทน หรือโต๊ะ ที่วางของขาย ต้องมีขนาดกว้าง ไม่น้อยกว่า ๒ เมตร

(๗) ต้องทำรั้วหรือประตูกันไว้เพื่อป้องกันมิให้คนหรือสัตว์เข้าไปพลุกพล่าน ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๘) ต้องจัดให้มีส้วม ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๙ ผู้ตั้งตลาดจะต้องจัดให้มีเครื่องอุปกรณ อันจำเป็นสำหรับสุขลักษณะของตลาดคงต่อไปนี้

- (๑) ที่รองรับมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลอันได้สุจริตและให้จำนวนเพียงพอตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข
- (๒) น้ำสะอาดให้ปริมาณเพียงพอสำหรับล้างมือ ล้างสินค้า และล้างตลาด
- (๓) เครื่องอุปกรณอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับสุขลักษณะของตลาดตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๑๐ ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตแก้ไขสิ่งปลูกสร้างในสถานที่ ๆ ตั้งตลาดเว้นแต่จะรับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๑ ผู้รับใบอนุญาตต้องจัดระเบียบร้านขายของ แทน โต๊ะ ที่ซึ่งสัตว์และที่ขายของ ในตลาด โดยแบ่งออกเป็นหมู่หรือแผนกตามประเภทของอาหาร และสิ่งของที่ขายรวมทั้งประเภทสัตว์ หรือตาที่ - เจ้าพนักงานสาธารณสุขแนะนำ และจะต้องดูแลความสะอาดในสถานที่ปฏิบัติตามระเบียบที่ได้จัดไว้

ข้อ ๑๒ ผู้รับใบอนุญาตต้องรักษาตลาดตลอดจนของใช้ทั้งหมดให้คงความสะอาดและเรียบร้อยดังต่อไปนี้

- (๑) ต้องรักษาส่วนให้ดีที่สุดและอยู่เสมอ
- (๒) ต้องจัดการกวาดและล้างตลาดให้สะอาด อย่างน้อยวันละ ๑ ครั้ง
- (๓) ต้องจัดการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลในสถานที่ตามข้อบังคับของท้องถิ่นหรือคำแนะนำ

ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๔) ต้องจัดให้มีโคมไฟซึ่งให้แสงสว่างพอ จุกไว้ในตลาดในเวลากลางคืน

(๕) คู่มือไม้ใหญ่คคคคค นอกจากผู้มีหน้าที่เฝ้าตลาดใช้ตลาดเป็นที่หลับนอน

ข้อ ๑๓ ห้ามมิให้ผู้ใดวางสิ่งกีดขวางในตลาด และตามทางเข้าสู่ตลาดและห้ามมิให้ผู้ใดก่อเหตุรำคาญในตลาด ดังต่อไปนี้

(๑) นำแมว สิง สุนัข สุนัข พะ แกะ ม้า โค หรือกระบือเข้าไปในตลาด (แต่ไม่ห้ามถึงสัตว์ที่นำไปซึ่งไว้ในที่ซึ่งสัตว์เพื่อขายเป็นอาหาร)

(๒) สะสม หมักหมม หรือเททิ้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดในตลาดทำให้สถานที่รกรุงรัง หรือเป็นที่เพาะพันธุ์แมลงวัน หรือเป็นเหตุให้กลิ่นเหม็น

(๓) ก่อหรือจุกไฟไว้ในลักษณะซึ่งเป็นที่เคี้ยวร้อนแก่ผู้อื่น หรือน่ากลัวอันตราย

(๔) ทำให้น้ำสะอาดสำหรับใช้ในตลาดเกิดสกปรกจนจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพ

อันตรายแก่สุขภาพ

(๕) ถ่าย เทมูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูลในที่อื่นใด นอกจากที่ซึ่งจัดไว้สำหรับรองรับมูลฝอยหรือ

สิ่งปฏิกูล

ข้อ ๑๔ ผู้เช่าขายของในตลาดต้องมีใบอนุญาต

ในการร้องขอรับใบอนุญาตนั้น ให้ทำเรื่องราวยื่นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรและผู้ขอใบอนุญาตไม่เป็นบุคคลที่ห้าม ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๕๕ ก็ให้ออกใบอนุญาตได้ตามแบบที่กำหนดไว้

ข้อ ๑๕ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเช่าขายของในตลาดฉบับละ ๕๐ สตางค์ ต่อปี

ข้อ ๑๖ ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้ได้เฉพาะผู้รับใบอนุญาตกับผู้ช่วยขาย ซึ่งระบุนามไว้ น - ใบอนุญาตไม่เกิน ๒ คนเท่านั้น

ข้อ ๑๗ ผู้ใดเป็นผู้เช่าขายของในตลาดอยู่แล้วในวันใช้เทศบัญญัตินี้ แต่ยังไม่มียาใบอนุญาต ต้องขอรับใบอนุญาตตามข้อ ๑๔ ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันใช้เทศบัญญัตินี้

ข้อ ๑๘ ในการเช่าขายของในตลาด ผู้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามระเบียบและข้อกำหนด ดังต่อไปนี้

(๑) วางสิ่งของที่ขายอยู่ภายในขอบเขตของร้าน แทน โตะ และที่ขายของที่จัดไว้ ถ้าวางด้านออกมาให้ถือว่าวางสิ่งของกีดขวางในตลาดและห้ามมิให้อาหารหรือเครื่องอุปโภคสูงจากพื้นดินที่วางขายเกินกว่า ๑๒๕ เซนติเมตร

(๒) วางสิ่งของให้ถูกตองตามที่ ๆ จัดไว้สำหรับสินค้าประเภทนั้น ๆ

(๓) แต่งกายให้สะอาด และจัดให้ผู้ช่วยแต่งกายให้สะอาดตามเครื่องแบบซึ่ง - เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดไว้

(๔) ใช้เครื่องปกปิดอาหารและภาชนะหรือเครื่องสำหรับประกอบ หรือปรุงอาหาร ให้พ้นฝุ่นละอองและแมลงวันและต้องรักษาเครื่องปกปิดนั้นให้สะอาด และใช้การได้คืออยู่เสมอ

(๕) ใช้น้ำสะอาดในการปรุงแต่งอาหารและภาชนะ

(๖) ไขภาชนะและเครื่องใช้ในกรรมวิธีโรคที่สะอาดและต้องล้างและรักษาให้สะอาด

อยู่เสมอ

(๗) ไขวัตถุที่สะอาด ห่อ หรือใส่ของให้แก่ผู้อื่น

(๘) ไม่จ้างหรือรับบุคคลที่ป่วยหรือมีเหตุควรเชื่อว่าป่วยเป็นโรคติดต่อหรือโรคผิวหนังที่ร้ายแรง ทำการประกอบ ปูรง หรือขายอาหาร

(๙) ทำความสะอาดแก่ร้าน แหน โตะ หรือที่ขายของทุกวันก่อนวางของขาย

(๑๐) ปฏิบัติการอย่างอื่นในท้องถนัดสุจริตขณะตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๑๙ ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตเข้าขายของในตลาด ขาย ทำ ประกอบ ปูรง หรือสะสมอาหารและสิ่งของอย่างอื่นในตลาด เมื่อมีเหตุควรเชื่อว่าตนเป็นโรคติดต่อที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ หรือเมื่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ตรวจปรากฏว่าเป็นพาหะ และได้รับแจ้งความเป็นหนังสือว่าตนเป็นพาหะของโรคติดต่อดังต่อไปนี้

- (๑) วัณโรคแห่งปอด
- (๒) ไขรากสาคน้อย
- (๓) โรคเรื้อน
- (๔) โรคสุกใส
- (๕) ไขหัด
- (๖) โรคผิวหนังที่ร้ายแรง
- (๗) โรคบิด

ข้อ ๒๐ ให้เปิดตลาดตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา และให้ปิดตลาดเมื่อถึงเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา เว้นแต่จะได้อำนาจไว้เป็นอย่างอื่นในใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นพิเศษ

ข้อ ๒๑ ผู้ใดตั้งตลาดเอกชนหรือใช้สถานที่แห่งใดเป็นตลาด โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามข้อ ๕ มีความผิดและอาจถูกศาลสั่งห้ามมิให้ใช้สถานที่นั้นเป็นตลาดต่อไป ตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔

ข้อ ๒๒ ผู้ใดฝ่าฝืนเทศบัญญัติข้อหนึ่งข้อใด มีความผิดตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔

ข้อ ๒๓ ผู้รับใบอนุญาตให้ตั้งตลาด หรือให้ใช้สถานที่แห่งใดเป็นตลาด หรือผู้รับใบอนุญาตให้เข้าขายของในตลาด กระทำความผิดโดยฝ่าฝืนเทศบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นเมื่ออำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้คราวหนึ่งไม่เกิน ๑๕ วัน ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตมา ๒ ครั้งแล้ว ถ้าขึ้นกระทำความผิดอีก เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตเสียก็ได้

ข้อ ๒๔ ถ้าปรากฏขึ้นว่าผู้รับใบอนุญาตเข้าขายของในตลาด คนใดเป็นโรคติดต่อหรือเป็นพาหะโรคติดต่อที่ระบุไว้ในข้อ ๑๙ จึงเจ้าพนักงานสาธารณสุข เห็นว่าอนุญาตให้เข้าขายของในตลาดต่อไปจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพของประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเมื่ออำนาจสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตของผู้นี้เสีย

ข้อ ๒๕ บรรดาใบอนุญาตตลาดเอกชน และใบอนุญาตให้เข้าขายของในตลาดที่ได้ออกก่อนวันใช้เทศบัญญัตินี้ ให้คงใช้ต่อไปจนสิ้นใบอนุญาตนั้น ๆ

ข้อ ๒๖ ให้นายกเทศมนตรีเมืองลำปาง มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๕๗

(ลงชื่อ)

ทองคำ ทองไพฑูรย์

(นายกเทศมนตรี ทองไพฑูรย์)

เทศมนตรี รักษาการแทน

นายกเทศมนตรีเมืองลำปาง

อนุมัติ

(ลงชื่อ) สุวรรณ รื่นยก

(นายสุวรรณ รื่นยก)

ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง

เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง
เรื่อง ตลาคนเอกชน (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๕๒๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๑๐ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๐๕ เทศบาลเมืองลำปางจึงตราเทศบัญญัติไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาเทศบาลเมืองลำปาง และโดยอนุมัติของผู้อำนวยการจังหวัดลำปาง ดังต่อไปนี้

- ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า "เทศบัญญัติเรื่องตลาคนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๒๐"
- ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลเมืองลำปาง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย

ณ ที่สำนักงานเทศบาลแล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒ แห่งเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง เรื่อง ตลาคนเอกชน พุทธศักราช ๒๕๑๙ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

" ข้อ ๒ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาเห็นสมควรและเห็นว่าผู้ร้องขอรับใบอนุญาตให้จัดสถานที่ ๆ ตั้งตลาคน และมีเครื่องอุปกรณ์สำหรับตลาคนต้องควยสุจริตขณะตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในข้อ ๔ และข้อ ๕ แล้ว ก็ให้ออกใบอนุญาตให้ตามแบบที่กำหนดไว้และให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ฉบับละ หกร้อยบาท

ใบอนุญาตนั้นให้สิ้นอายุในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของปีที่ย่อ

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๕ แห่งเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง เรื่อง ตลาคนเอกชน พุทธศักราช ๒๕๑๙ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

" ข้อ ๑๕ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเข้าชายของในตลาคนฉบับละหนึ่งบาทต่อปี "

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๒ แห่งเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง เรื่อง ตลาคนเอกชน พุทธศักราช ๒๕๑๙ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

" ข้อ ๒๒ ผู้ใดฝ่าฝืนเทศบัญญัตินี้มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท "

ข้อ ๖ ใบอนุญาตที่ออกตามเทศบัญญัตีก่อนใช้เทศบัญญัตินี้ ให้คงใช้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ

ใบอนุญาตนั้น ๆ

ข้อ ๗ ให้นายกเทศมนตรีเมืองลำปาง มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๒๐

อนุมัติ
(ลงชื่อ) ทองยอด กลิ่นทอง
(นายทองยอด กลิ่นทอง)
อัยการจังหวัดลำปาง รักษาการแทน
ผู้อำนวยการจังหวัดลำปาง

(ลงชื่อ) บุญเต็ม สุวรรณอัถถ
(นางบุญเต็ม สุวรรณอัถถ)
นายกเทศมนตรีเมืองลำปาง

เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง

เรื่อง ตลาตเอกชน (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๕๒๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติสภาารณสุข พุทธศักราช ๒๕๔๕ และ
มาตรา ๓ มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติสภาารณสุข (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๒๗ กฎกระทรวง (ว.ก.๒๕๒๘)
ข้อ ๒ เทศบาลเมืองลำปางจึงตราเทศบัญญัติไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาเทศบาลเมืองลำปาง และ
โดยอนุมัติของผูวราชการจังหวัดลำปาง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า " เทศบัญญัติเรื่อง ตลาตเอกชน (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๒๘ "

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลเมืองลำปาง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเป็จเผยแพร่
ณ ที่สำนักงานเทศบาลแล้งเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อความตามเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง เรื่องตลาตเอกชน พุทธ-
ศักราช ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๒๐ ข้อ ๓ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

" ข้อ ๒ เมื่อว่านพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรและเห็นว่าเป็นประโยชน์ของรับใบอนุญาตให้จัดสถานที่
ตั้งตลาต และมีเครื่องอุปกรณสำหรับตลาตของควยสุขลักษณะตามเงื่อนไขที่ คั้งคัมไว้ในข้อ ๔ และข้อ ๕ แล้
ก็ให้ออกใบอนุญาตให้ตามแบบที่กาหนดไว้ และให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามบัญชีต่อท้ายเทศบัญญัตินี้ "

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกข้อความตามเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง เรื่องตลาตเอกชน พุทธ-
ศักราช ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๒๐ ข้อ ๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

" ข้อ ๑๕ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเข้าช้ชยของในตลาตเอกชนตามบัญชีต่อท้าย
เทศบัญญัตินี้ "

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกข้อความตามเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง เรื่องตลาตเอกชน พุทธ-
ศักราช ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๒๐ ข้อ ๕ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

* ข้อ ๒๒ ผู้ใดฝ่าฝืนเทศบัญญัติที่มีความผิดต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๗ แห่ง
พระราชบัญญัติสภาารณสุข พุทธศักราช ๒๕๔๕ "

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกข้อความตามเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง เรื่องตลาตเอกชน
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๒๐ ข้อ ๗ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

" ข้อ ๗ ให้คณะเทศมนตรีเมืองลำปาง รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ "

ประกาศ ณ วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๒๘

(ลงชื่อ) เรือง ชื่อนแก้ว

(นายเรือง ชื่อนแก้ว)

นายกเทศมนตรีเมืองลำปาง

อนุมัติ

(ลงชื่อ) ยุทธ แก้วสัมพันธ์

(นายยุทธ แก้วสัมพันธ์)

ผูวราชการจังหวัดลำปาง

อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตต่อท้ายทะเบียนนิติ

เรื่อง ตลาตเอกขน (ฉบับที่ ๓)

พหุอักษรราช ๒๕๒๘

ที่	รายการ	อัตราค่าธรรมเนียม ปีละ	หมายเหตุ
๑	ใบอนุญาตให้ตั้งตลาตเอกขน ฉบับละ	๑,๒๐๐ บาท	
๒	ใบอนุญาตให้เข้าขายของในตลาต ฉบับละ	๘ บาท	

เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองลำปาง
เรื่อง การตรวจสัตว์และซากสัตว์ภายในโรงฆ่าสัตว์
พุทธศักราช ๒๔๘๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๖ -
เทศบาลเมืองลำปางออกเทศบัญญัติไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาเทศบาลเมืองลำปาง และโดยอนุมัติ
ของผูวราชการจังหวัดลำปาง ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้ให้เรียกว่า " เทศบัญญัติเรื่องการตรวจสัตว์และซากสัตว์ภายในโรงฆ่า
สัตว์ พุทธศักราช ๒๔๘๘ "

ข้อ ๒ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้ในเขตเทศบาลเมืองลำปาง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่ -
สำนักงานเทศบาลแล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัตินี้

" สัตว์แพทย์ " หมายความว่า สัตว์แพทย์เทศบาลหรือสัตวแพทย์อื่น ซึ่งเทศบาลแต่งตั้ง
ให้ผู้อำนวยการตรวจตราดูแลเกี่ยวกับกิจการตรวจสัตว์และซากสัตว์ ตามเทศบัญญัตินี้

" สัตว์ " หมายความว่า โค กระบือ แพะ แกะ และสุกร ที่มีใช้สำหรับ

" ซากสัตว์ " หมายความว่า ตัวสัตว์ที่ตายแล้วหรือส่วนต่าง ๆ ของตัวสัตว์ที่ตาย เช่น
เนื้อ หนัง กระดูก เป็นต้น

" โรงฆ่าสัตว์ " หมายความว่า สถานที่ฆ่าสัตว์ที่รัฐบาลหรือเทศบาลจัดตั้งขึ้นหรือ -
สถานที่ฆ่าสัตว์อื่น ซึ่งเทศบาลได้อนุญาตให้ฆ่าได้เป็นครั้งเป็นคราวภายในเขตเทศบาล

" โรงพักสัตว์ " หมายความว่า สถานที่พักหรือเก็บสัตว์ก่อนทำการฆ่า

" ทำลาย " หมายความว่า การกำจัดสัตว์หรือซากสัตว์โดยการทำให้ตาย เมา ผิง
แร่ในถังที่มีน้ำยาฆ่าเชื้อ หรือดาดค้อนน้ำยาฆ่าเชื้อตามคำสั่งของสัตวแพทย์

" จำหน่าย " หมายความว่า ขายให้ แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายแจกตัวหรือวิธีใด ๆ

หมวด ๑

ลักษณะทั่วไป

ข้อ ๔ ผู้ใดประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์เพื่อจำหน่าย ให้ฆ่าสัตว์นั้นไปยังโรงพักสัตว์ เพื่อให้
สัตวแพทย์ตรวจทุกตัวก่อนที่จะฆ่าและให้ตรวจทุกส่วนต่าง ๆ ของซากสัตว์ภายหลังจากการฆ่าแล้ว

ข้อ ๕ ห้ามมิให้ผู้ใดนำสัตว์หรือซากสัตว์ออกจากโรงพักสัตว์ หรือโรงฆ่าสัตว์ เว้นแต่ -
สัตวแพทย์จะได้อนุญาตหรือไว้ประทับตราอนุญาตแล้ว

ข้อ ๖ ผู้ใดประสงค์จะจำหน่ายซากสัตว์ที่ตายเอง หรือตายโดยประสุมอุบัติเหตุไรรายงาน
สัตวแพทย์ เพื่อขอรับการตรวจ เมื่อสัตวแพทย์ตรวจซากสัตว์นั้นแล้ว ปรากฏว่าไม่มีโรคก็ให้เทศบาลออก -
อาชญาบัตรให้ได้

หมวด ๒

การตรวจก่อนทำการฆ่า

ข้อ ๗ สัตว์ที่จะฆ่าต้องเป็นสัตว์ที่มีร่างกายสมบูรณ์ และสัตว์แพทย์ตรวจพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อฆ่าและชำแหละซากสัตว์นั้น แล้วสมควรจะใช้เป็นอาหารสำหรับคนบริโภค การรับรองของสัตวแพทย์ตามความในวรรคก่อน ให้กระทำเป็นหนังสือหรือประทับตราตัวสัตว์ เป็นหลักฐาน

ข้อ ๘ ถ้าปรากฏว่าสัตว์เป็นโรค หรือสงสัยว่าจะเป็นโรค ซึ่งอาจติดต่อเป็นอันตรายถึงคนได้ หรือมีเหตุอันสันนิษฐานได้ว่าสัตว์เป็นโรคระบาด ให้สัตวแพทย์ประทับตราหรือเครื่องหมายที่ตัวสัตว์นั้น และแยกรอไว้ในโรงพักสัตว์เพื่อตรวจหรือพิสูจน์อาการของสัตว์

สัตว์ซึ่งต้องสงสัยตามความในวรรคก่อน ผู้ใดจะนำเคลื่อนย้ายไปจากสถานที่ ๆ กำหนดมิได้ จนกว่าสัตวแพทย์จะมีคำสั่งให้ปฏิบัติเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๙ ในระหว่างพักสัตว์ไว้ ณ โรงพักสัตว์ ถ้าสัตว์ตายเองโดยมิได้ฆ่า ให้เจ้าของ หรือผู้แทนรับแจ้งให้สัตวแพทย์ทราบ และให้สัตวแพทย์ทำการตรวจซากสัตว์โดยทันที

ข้อ ๑๐ เมื่อปรากฏว่าสัตว์ตามความในข้อ ๘ วรรคแรก หรือซากสัตว์ตามความในข้อ ๙ เป็นโรคดังต่อไปนี้ ให้สัตวแพทย์มีอำนาจทำลายสัตว์ หรือซากสัตว์นั้นทั้งหมด คือ

- (๑) โรคน้ำแดง
- (๒) โรคกรีนเคอร์เปสต์
- (๓) โรคปากทะยัก
- (๔) โรคพิษสุนัขบ้า
- (๕) โรคอหิวาต์สุกร
- (๖) โรคเฮโมรายิกเซฟติซีเมีย
- (๗) โรคระบาดหรือโรคชนิดอื่น ๆ ซึ่งอิมมูนิเซชันสัตว์จะไม่สามารถให้ทราบเป็น

คราว ๆ

ข้อ ๑๑ ถ้าปรากฏในภายหลังว่าสัตว์ตามความในข้อ ๘ วรรคแรก หรือซากสัตว์ตามความในข้อ ๙ ไม่เป็นโรคตามความในข้อ ๑๐ ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมการตรวจภายหลังทำการฆ่ามาใช้ปฏิบัติโดยอนุโลม

หมวด ๓

การตรวจภายหลังทำการฆ่า

ข้อ ๑๒ เมื่อได้ฆ่าแล้วและชำแหละซากสัตว์นั้นแล้ว ถ้าปรากฏว่าซากสัตว์เป็นโรค หรือมีลักษณะอันอาจจะเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคหรือไม่สมควรจะใช้เป็นอาหารสำหรับคนบริโภค ให้สัตวแพทย์มีอำนาจสั่งทำลายซากสัตว์นั้นทั้งตัว หรือเฉพาะบางส่วน หรือให้ทำให้สุกเสียก่อนตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๑๓ ,